

Arrest

nr. 290 853 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 UKKEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 april 2023.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Irak, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig vijfde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen actuele vrees voor vervolging aannemelijk werd gemaakt. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 209 976 van 25 september 2018.

Naar aanleiding van haar tweede en derde verzoek oordeelde het CGVS telkens dat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij in aanmerking kwam voor internationale bescherming. De beroepen die verzoekster hiertegen indiende, werd door de Raad verworpen in respectievelijk arresten nrs. 234 884 van 6 april 2020 en 260 340 van 7 september 2021. Haar vierde verzoek werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk konden vergroten. Verzoekster tekende hiertegen geen beroep aan binnen de wettelijk voorziene termijn.

In het kader van haar huidige verzoek verwijst verzoekster naar haar reeds in haar tweede verzoek afgelegde verklaringen met betrekking tot haar vrees vermoord te worden door haar man. Daarbij vertelt zij dat zij een brief wilt krijgen van haar stamhoofd waarin hij getuigt over de problemen met haar man, maar dat deze te bang is om de brief te kunnen schrijven.

Verzoekster legt een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij op raadpleging ging bij een neuroloog omwille van essentiële tremor.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, op zich niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Wat betreft het medisch attest wordt opgemerkt dat deze medische problematiek geen duidelijk aanwijsbaar verband houdt met verzoeksters asielsituatie, laat staan dat het in staat zou zijn een nieuw licht te werpen op de ongeloofwaardig bevonden verklaringen die zij heeft gedaan in het kader van haar vorige beschermingsverzoeken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt zij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

6. In de mate verzoekster de verwijzing in de bestreden beslissing naar eerder genomen beslissingen aanklaagt, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de nieuwe verklaringen die en het medisch attest dat verzoekster aanbracht in het kader van haar huidige volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij heeft aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoekster bijgebrachte nieuwe elementen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de

conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoekster vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

7. Verzoekster herhaalt dat zij in de onmogelijkheid is om een brief te verkrijgen van haar stamhoofd waarin hij getuigt over de problemen met haar man en meent dat haar afhankelijkheid van derden in deze haar niet kwalijk genomen kan worden.

De Raad bemerkt hierbij vooreerst dat het allerm minst ernstig is om haar onvermogen of nalaten documenten bij te brengen, af te schuiven op derden. Het is evident dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt voor het al dan niet neerleggen van stukken. Bovendien duidt de commissaris-generaal het haar niet ten kwade deze brief niet te kunnen voorleggen. Wel stelt hij vast dat verzoekster louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hetgeen op zich niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Los daarvan legt verzoekster geen bewijsstukken neer zodat hier logischerwijze geen rekening mee kan worden gehouden.

Door verder louter voort te bouwen op eerder ongeloofwaardig bevonden motieven, slaagt verzoekster er niet in de eerder gedane beoordeling door zowel de commissaris-generaal als de Raad om te buigen, met name dat geen geloof wordt gehecht aan dat beweringen dat zij wordt gevisieerd door haar (ex-)man en zijn familie, dat zij zouden trachten om haar kinderen af te nemen en dat zij hierbij geweld gebruiken tegen verzoekster en haar eigen familie.

8. Artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt uit verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het CGVS op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

9. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaronder de EUAA Country of Origin Information Report van januari 2022 over Irak. Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de meest recente EUAA Country Guidance over Irak van juni 2022 (p. 184-187).

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of

in een daglicht stellen. In zoverre zij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, en in het bijzonder Bagdad, betwist en informatie bijbrengt die van recentere datum zijn dan de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, wijst de Raad er op dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop het EUAA rapport van juni 2022 gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonst dat de feitelijke vaststellingen in dit rapport niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz. Bovendien toont verzoekster, met de verwijzing naar informatie welke recenter is dan diegene waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, nog niet aan dat de kans aanzienlijk groter is dat zij voor erkenning in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoekster bijgebrachte persartikels, zijn immers niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Bagdad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch liggen evenwel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder. In zoverre uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, is het duidelijk dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in haren hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In de bestreden beslissing wordt terdege gesteld dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekster niet betwist.

10. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een

omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 mei 2023 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat de bijkomende documenten die zij heeft overgemaakt naar aanleiding van het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming zouden moeten leiden tot een onderzoek ten gronde van dit verzoek, waarbij zij zou moeten worden gehoord door de verwerende partij. Zij licht toe dat haar echtgenoot zich nog steeds agressief gedraagt, naar haar op zoek is en haar bedreigt. Om dit te bevestigen heeft zij geprobeerd om een brief te verkrijgen van haar stamhoofd, maar deze laatste heeft te veel angst voor haar echtgenoot om haar deze te geven. Tot slot meent zij dat het haar niet kan worden verweten dat zij voor het aanleveren van bewijsmateriaal afhankelijk is van derden en besluit zij dat het risico waaraan zij wordt blootgesteld nog steeds reëel en actueel is.”

5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter zitting, waar zij zich beperkt tot voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in de beschikking van 18 april 2023 opgenomen grond.

De verzoekende partij beperkt zich immers tot het louter herhalen van voorheen al in het kader van haar huidig vijfde verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen, zoals wat haar agressieve echtgenoot betreft – verklaringen die zij bovendien al eerder bij haar tweede verzoek aflegde – en van al eerder aangehaalde argumenten zoals inzake haar pogingen om van haar stamhoofd een brief te verkrijgen. Dit zijn allemaal elementen waarmee al terdege rekening werd gehouden en waarop wordt ingegaan en omstandig over wordt geoordeeld in voormelde beschikking, zonder dat de verzoekende partij ook maar enigszins concreet ingaat op hetgeen hierover wordt geoordeeld. Zij voert geen concrete argumentatie aan en onderneemt aldus geen poging om er een ander licht op te doen schijnen.

Het argument dat zij zou moeten worden gehoord door de verwerende partij, heeft de verzoekende partij ook al eerder aangehaald in haar verzoekschrift, en in de beschikking van 18 april 2023 wordt hierop ingegaan en staat duidelijk te lezen wat hierover werd opgemerkt. De verzoekende partij onderneemt geen enkele, laat staan enige ernstige poging om die vaststellingen in voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen, en kan het antwoord op de door haar opnieuw aangehaalde argumenten eenvoudigweg in de beschikking terugvinden. Nu zij nalaat concreet op de inhoud ervan in te gaan, doet zij er vanzelfsprekend geen afbreuk aan.

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten vermag vanzelfsprekend geen ander licht te werpen op hetgeen hierover reeds werd geoordeeld. Voorts is het formuleren van algemene opmerkingen, als zouden de bijkomende documenten die de verzoekende partij heeft overgemaakt moeten leiden tot een onderzoek ten gronde van dit verzoek – waarbij de Raad aanstipt dat zij bij huidig volgend verzoek slechts 1 stuk bijbracht, met name een medisch document – niet van aard de beschikking van 18 april 2023 in een ander daglicht te plaatsen. De verzoekende partij, die haar opmerking bovendien niet in het minst verder toelicht, laat geheel na dit te betrekken op voormelde beschikking en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, en slaagt er met zo'n algemeen argument dan ook niet in een ander licht te werpen op de eerder in het kader van huidig vijfde verzoek gedane vaststellingen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 18 april 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES